

ΣΤΕ 643/2019 [ΠΑΡΑΠΟΜΠΗ ΣΤΗΝ ΟΛΟΜΕΛΕΙΑ ΤΟΥ ΖΗΤΗΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΣΥΜΦΩΝΙΑΣ ΤΩΝ ΔΙΑΤΑΞΕΩΝ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΆΡΘΡΩΝ 47 ΠΑΡ. 5 ΚΑΙ 47B ΤΟΥ Ν. 998/1979 προς το συνταγμα]*

Περίληψη

- Παρά την απόλυτη διατύπωση του άρθρου 117 παρ. 3 του Συντάγματος, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι ο συνταγματικός νομοθέτης είχε τη βούληση να απαγορεύσει τη χρησιμοποίηση αναδασωτέων εκτάσεων, ακόμη και για σκοπούς ιδιαίτερης σημασίας για το δημόσιο συμφέρον, που δεν μπορούν να καλυφθούν με άλλο τρόπο. Ως εκ τούτου, δεν αποκλείεται η θέσπιση από το νομοθέτη ρυθμίσεων, με τις οποίες παρέχεται η δυνατότητα να εγκριθεί, σε εξαιρετικές περιπτώσεις δημοσίου συμφέροντος, επέμβαση σε έκταση που έχει κηρυχθεί αναδασωτέα, ακόμη και πριν αυτή ανακτήσει τη δασική μορφή της, προκειμένου να εκτελεσθεί έργο το οποίο αποβλέπει στην εξυπηρέτηση ανάγκης με ιδιαίτερη κοινωνική, εθνική ή οικονομική σημασία, αν η εκτέλεση του έργου στην έκταση αυτή είναι απολύτως αναγκαία και επιτακτική, με αποτέλεσμα η παρέλευση του απαιτούμενου για την πραγματοποίηση της αναδάσωσης χρονικού διαστήματος να οδηγούσε σε ματαίωση του επιδιωκόμενου δημόσιου σκοπού.

Εξαρχής, άλλωστε, ο εκτελεστικός του Συντάγματος ν. 998/1979, διέκρινε τα σημαντικά, κατά τις αντιλήψεις της εποχής εκείνης, έργα υποδομής, δηλαδή στρατιωτικά έργα, για τα οποία αναγνώρισε τη δυνατότητα να εκτελούνται και σε αναδασωτέες εκτάσεις, το αυτό δε προβλέφθηκε από το νομοθέτη μεταγενεστέρως, για την εκτέλεση σημαντικών έργων υποδομής, όπως, μεταξύ άλλων, των σταθμών παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας από Ανανεώσιμες Πηγές Ενέργειας [Α.Π.Ε.] και των συνοδών τους έργων. Ειδικότερα, για τα έργα αυτά εκδίδεται έγκριση επέμβασης ακόμη και σε αναδασωτέες εκτάσεις, κατόπιν ειδικής αιτιολογίας για την ιδιαίτερη σημασία του έργου και την αναγκαιότητα εκτέλεσής του στην αναδασωτέα έκταση πριν από την πραγματοποίηση της αναδάσωσης, βάσει διατάξεων που κρίθηκαν σύμφωνες με το Σύνταγμα, με την απόφαση 2499/2012 της Ολομελείας του Δικαστηρίου, λόγω της εξαιρετικής σημασίας των ανανεώσιμων πηγών ενέργειας για τη βιώσιμη ανάπτυξη και ενόψει του ότι, πάντως, η άδεια επέμβασης, σε αντίθεση με την άρση της αναδάσωσης, δεν συνεπάγεται μεταβολή του νομικού χαρακτήρα της αναδασωτέας έκτασης, αλλά μόνο προσωρινή δυνατότητα επέμβασης, με την υποχρέωση αποκατάστασης του δασικού χαρακτήρα της έκτασης, μετά την παύση λειτουργίας της δραστηριότητας, κατά τρόπον ώστε να διατηρείται ο προστατευτικός χαρακτήρας της αναδάσωσης.

Καθ' όσον αφορά στη μεταβίβαση κατά κυριότητα δασών και δασικών εκτάσεων που εκχερσώθηκαν πριν από την ισχύ του Συντάγματος του 1975 [11 Ιουνίου 1975] και καλλιεργούνται γεωργικώς, η διάταξη του άρθρου 47 παρ. 5 επ. του ν. 998/ 1979 δεν διακρίνει αν οι εκχερσώσεις αυτές έγιναν νομίμως, βάσει διοικητικής πράξης που διαθέτει το τεκμήριο της νομιμότητας, ή αυθαίρετως. Δεδομένου, όμως, ότι το άρθρο 13 του Κεφαλαίου Α της προσβαλλομένης υπουργικής απόφασης αφορά, κατά το γράμμα του, τις εκχερσώσεις που έγιναν προ του Συντάγματος του 1975 "χωρίς άδεια", με την κρινόμενη αίτηση προβάλλεται ότι, στην περίπτωση αυτή [των αυθαίρετων εκχερσώσεων προ της 11ης Ιουνίου 1975], η εξαγορά και παραχώρηση της κυριότητας δασών και δασικών εκτάσεων αντίκειται στα άρθρα 24 παρ. 1 και 117 παρ. 3 του Συντάγματος αλλά και στις συνταγματικές αρχές της ισότητας και του κράτους δικαίου.

Το άρθρο 24 παρ. 1 του Συντάγματος επιβάλλει την προστασία του φυσικού περιβάλλοντος, των δασών και των δασικών εκτάσεων και τη λήψη μέτρων για την επίτευξη του σκοπού αυτού. Το τελευταίο εδάφιο της διάταξης αυτής του Συντάγματος επιτρέπει τη μεταβολή του προορισμού των δασών και των δασικών εκτάσεων, μόνον αν "προέχει για την εθνική οικονομία η αγροτική εκμετάλλευση ή άλλη τους χρήση, που την επιβάλλει το δημόσιο συμφέρον", και η νομοθεσία προέβλεπε, διαχρονικώς, τη δυνατότητα παραχώρησης δασικών εκτάσεων για αγροτική καλλιέργεια, η οποία τελούσε πάντοτε - ασχέτως, δηλαδή, από την έκδοση οριστικού παραχωρητηρίου ή την παρέλευση μακρού χρόνου - υπό την προϋπόθεση ότι διατηρείτο η γεωργοδενδροκομική καλλιέργεια. Στις περιπτώσεις αυτές, η παραχωρούμενη δασική έκταση δεν αποχαρακτηριζόταν, ούτε έχανε το δασικό της χαρακτήρα οριστικώς, αλλά επιτρεπόταν η χρησιμοποίησή της για μόνιμη γεωργική εκμετάλλευση, αποκλεισμένης κάθε περαιτέρω αλλαγής χρήσης της σε οικιστική ή άλλη, ενώ, μετά τη διαπίστωση της έλλειψης ή απώλειας της ως άνω προϋπόθεσης, η παραχώρηση υπέκειτο σε ανάκληση με διοικητική πράξη, η οποία συνεπαγόταν την εφαρμογή των διατάξεων της δασικής νομοθεσίας.

Η διάταξη, όμως, αυτή, του άρθρου 24 παρ. 1 (εδ. τελευταίο) του Συντάγματος, αφορά περιπτώσεις μεταβολής, για το μέλλον του προορισμού ορισμένων δασικών εκτάσεων, προκειμένου αυτές να αποδοθούν εφεξής σε γεωργική χρήση, και δεν τυγχάνει εφαρμογής επί δασών και δασικών εκτάσεων που καταστράφηκαν χωρίς νόμιμη αιτία (πρβ. ΣτΕ 453/2014 7μ.), με οποιοδήποτε τρόπο (πυρκαγιά, εκχέρσωση κ.λπ.), είτε πριν, είτε μετά την έναρξη ισχύος του Συντάγματος του 1975. Για τις εκτάσεις αυτές, ισχύει και υπερισχύει η αυστηρότερη ρύθμιση του άρθρου 117 παρ. 3 του Σ., η οποία επιβάλλει την κήρυξη της δασική έκτασης που αποσιλώθηκε παρανόμως ως αναδασωτέας, κατά δέσμια αρμοδιότητα, ανεξαρτήτως της παρόδου μακρού χρόνου από την καταστροφή της, και αποκλείει τη διάθεσή της για κάθε άλλο σκοπό δημοσίου συμφέροντος που θα δικαιολογούσε κατά νόμο επέμβαση στο δάσος πριν την καταστροφή του.

Υπό τα δεδομένα αυτά, κατά την άποψη που επικράτησε στο Τμήμα, η εξαγορά δασών/δασικών εκτάσεων που εκχερσώθηκαν προ του 1975 αυτογνωμόνως, προκειμένου να καλλιεργηθούν, και η μεταβίβαση κυριότητας, έναντι τιμήματος, στους κατόχους αυτών, υπό την προϋπόθεση ότι η αγροτική χρήση συνεχίζεται έως την έκδοση της πράξης εξαγοράς και θα συνεχισθεί και στο μέλλον, αντίκεινται προς τα άρθρα 24 παρ. 1 και 117 παρ. 3 του Συντάγματος, όπως βασίμως προβάλλεται. Εξάλλου, ναι μεν επιτρέπεται, κατ' εξαίρεση, να εγκριθεί επέμβαση σε καείσες ή παρανόμως αποψιλωθείσες δασικές και αναδασωτέες εκτάσεις, υπό την προϋπόθεση ότι η επέμβαση εξυπηρετεί ανάγκη με ιδιαίτερη κοινωνική, εθνική ή οικονομική σημασία, στην κρινόμενη, όμως, περίπτωση, η επίκληση της ενίσχυσης της εθνικής οικονομίας και της απασχόλησης γίνεται όλως αορίστως, ενώ η αυθαίρετη εκχέρωση και εν συνεχεία αγροτική εκμετάλλευση δασών και δασικών εν γένει εκτάσεων - και μάλιστα από πρόσωπα μη ασχολούμενα κατ' επάγγελμα με τη γεωργία -, η δημιουργία πολυετών πραγματικών καταστάσεων και η αποτροπή "αντιδικίας πολιτών και υπηρεσιών για τη χρήση των ακινήτων" δεν συνιστούν, επ' ουδενί, επίκληση εξαιρετικής ανάγκης με ιδιαίτερη κοινωνική, εθνική ή, έστω, οικονομική σημασία, που θα δικαιολογούσε την έγκριση των, αυθαιρέτως πραγματοποιηθεισών προ του 1975, εκχερσώσεων δασών και δασικών εκτάσεων, αδιαφόρως αν οι εκτάσεις αυτές καλλιεργήθηκαν έκτοτε επί δεκαετίες. Από τη φύση δε του πράγματος, οι εκχερσώσεις αυτές έχουν γίνει ανεπιλέκτως και ασυνδέτως προς κρατικούς αναπτυξιακούς σκοπούς ή άλλους λόγους δημοσίου συμφέροντος, δημιουργούν τετελεσμένες καταστάσεις και εμποδίζουν το σχεδιασμό αγροτικής πολιτικής, σε εθνικό ή περιφερειακό επίπεδο, με αποτέλεσμα να μην μπορεί να θεωρηθεί ότι η ρύθμιση επιδιώκει θεμιτό σκοπό εξ εκείνων που περιγράφονται στο άρθρο 106 Σ. Επιπλέον, η ευνοϊκή μεταχείριση των αυθαιρέτως καλλιεργησάντων δάση και δασικές εκτάσεις, χωρίς άδεια της αρμόδιας αρχής, και η μεταβίβαση των εκτάσεων αυτών κατά κυριότητα στους καλλιεργητές τους αντίκεινται και στις συνταγματικές αρχές του κράτους δικαίου και της ισότητας, αφού θέτουν την κατηγορία αυτή προσώπων - όχι απαραίτητως αγροτών, μετά την απάλειψη του αρχικώς προβλεφθέντος, με το ν. 4061/2012, σχετικού όρου -, που έδρασαν αυθαιρέτως, σε πλεονεκτική θέση έναντι όσων δεν προέβησαν αυτογνωμόνως σε αποψίλωση δασικών εκτάσεων ή έναντι όσων το έπραξαν μεν, αλλά αποβλήθηκαν από δασικές εκτάσεις που είχαν αυτοβούλως καταλάβει, επειδή η Διοίκηση στην περίπτωση αυτή, προέβη, ως όφειλε, στις νόμιμες ενέργειες αποβολής τους.

Ούτε, άλλωστε, η πάροδος μακρού χρόνου συνιστά λόγο που καθιστά νόμιμη την αυθαίρετη εκχέρωση και την παύση υπαγωγής της έκτασης στις διατάξεις της δασικής νομοθεσίας, δεδομένου ότι, κατά παγία νομολογία, το Σύνταγμα δεν επιτρέπει στο νομοθέτη να θεσπίσει χρονικούς περιορισμούς στην υποχρέωση αναδάσωσης δάσους ή δασικής έκτασης που έχουν καταστραφεί, ούτε ανέχεται, ως εκ τούτου, τη διατήρηση - πολλώ δε μάλλον, την προστασία - πραγματικών καταστάσεων που θεμελιώνονται σε αυθαίρετη καταστροφή δασικής βλάστησης. Ως

εκ τούτου, η αντίθεση προς το Σύνταγμα της γενικευμένης "νομιμοποίησης" εκχερσώσεων χιλιάδων στρεμμάτων δασικής γης δεν θεραπεύεται από την υποχρέωση συνέχισης της αγροτικής καλλιέργειας στο διηνεκές, επί ποινή ανάκλησης της παραχώρησης, ή από την καταβολή, πέραν του τιμήματος απόκτησης της έκτασης (που καθορίστηκε σε ιδιαιτέρως χαμηλά επίπεδα και μειώθηκε, μάλιστα, στο 1/4 της αντικειμενικής αξίας της, έναντι του 1/3 που ίσχυε πριν), χρηματικού ανταλλάγματος που θα χρησιμοποιηθεί για την "αναδάσωση" ή "δάσωση" αντίστοιχων εκτάσεων, που βρίσκονται στην ίδια ή σε όμορη περιοχή, άλλως, εντός της ίδιας διοικητικής ενότητας ή όμορης αυτής, ελλείψει δε αυτών, σε άλλη έκταση που θα υποδειχθεί από τη δασική υπηρεσία, κατά το άρθρο 45 παρ. 8 του ν. 998/1979. Ειδικώς δε ως προς το τελευταίο αυτό ζήτημα, η επίμαχη διάταξη προβλέπει ότι η χρήση του ανταλλάγματος που θα καταβάλει ο ενδιαφερόμενος επιτρέπεται να χρησιμοποιηθεί, κατά πρώτο λόγο, για "αναδάσωση" άλλων εκτάσεων, για τις οποίες θα υφίστατο, ούτως ή άλλως, υποχρέωση αναδάσωσης, κατά το Σύνταγμα (117 παρ. 3) και το νόμο, με αποτέλεσμα, στην περίπτωση αυτή, να μην αναπληρώνεται ο δασικός πλούτος, που η παραχωρούμενη δασική έκταση διέθετε προτού εκχερσωθεί παρανόμως.

Για τους ίδιους λόγους, διαπιστώνεται αντίθεση προς το Σύνταγμα και της παρ. 13 του άρθρου 47 του ν. 998/1979, που προβλέπει έγκριση επέμβασης και αλλαγή χρήσης δασικής έκτασης, σύμφωνα με το άρθρο 47 Β του νόμου, όταν οι κάτοχοι δασικών εκτάσεων που εκχερσώθηκαν αυθαίρετως προ της ισχύος του Συντάγματος του 1975 και καλλιεργούνται αγροτικώς δεν επιθυμούν να καταβάλλουν το τίμημα εξαγοράς και να τις αποκτήσουν κατά κυριότητα. Πέραν αυτών, η νεώτερη ρύθμιση του άρθρου 47 παρ. 5 του ν. 998/1979 προβλέπει ότι οι εκχερσωθείσες, προ του Συντάγματος του 1975 δασικές εκτάσεις, οι οποίες εξαγοράζονται από ιδιώτες, "δεν υπάγονται στις διατάξεις της δασικής νομοθεσίας" και, όπως αναφέρει το Δημόσιο στο έγγραφο απόψεων προς το Δικαστήριο (υπ' αρ. πρωτ. 174976/3740/5.11.2018 της Δ/σης Προστασίας Δασών και Αγροπεριβάλλοντος του Υπουργείου Περιβάλλοντος και Ενέργειας), δεν αποτυπώνονται στο Δασολόγιο, το οποίο, όπως βασίμως προβάλλεται με την κρινόμενη αίτηση, προσαρμόζεται στο πραγματικό δεδομένο των αυθαίρετων εκχερσώσεων, κατά παράβαση και του άρθρου 24 παρ. 1 εδ. δ' του Σ., που επιβάλλει τη σύνταξη δασολογίου, με αντικειμενικό σκοπό την προστασία δασών και δασικών εκτάσεων. Επίσης, παρά το γεγονός ότι η προγενέστερη ρύθμιση του άρθ. 29 του ν. 4061/2012 (Α' 66) εξαιρούσε από τη δυνατότητα εξαγοράς τις [εκχερσωθείσες προ του Σ. 1975] εκτάσεις που περιλαμβάνονταν σε κυρωμένους δασικούς χάρτες ως δάση, δασικές ή αναδασωτέες εκτάσεις, η επίδικη ρύθμιση του άρθρου 47 παρ. 5 του ν. 998/1979 δεν επάναλαμβάνει την εξαίρεση αυτή, ενώ μάλιστα, μετά το ν. 4546/2018, η προθεσμία υποβολής δηλώσεων υπαγωγής έχει επιμηκυνθεί έως τις 8.8.2020, αδιαφόρως αν η έκταση για την οποία θα υποβληθεί αίτημα εξαγοράς έχει - ή θα έχει έως τότε - περιληφθεί σε κυρωθέντα δασικό χάρτη. Τέλος, όπως βασίμως προβάλλεται, αν υποβληθεί αίτημα υπαγωγής στα άρθρα 47 παρ. 5 έως 14 [ή 47 Β] του ν. 998/ 1979 εκτάσεων εντεταγμένων στο ΟΣΔΕ, εντός της προθεσμίας άσκησης

αντιρρήσεων κατά του αναρτηθέντος δασικού χάρτη, καθυστερεί επί έξι μήνες, ειδικώς ως προς τις εκτάσεις αυτές, η διαδικασία θεώρησης και κύρωσης των δασικών χαρτών, με σκοπό να διευκολυνθούν οι ενδιαφερόμενοι στη συνέχιση της καλλιέργειας και στην υποβολή των σχετικών αιτήσεων υπαγωγής στις επίμαχες διατάξεις, και, κατά συνέπεια, βραδύνει ακόμη περισσότερο, χωρίς αποχρώντα, από συνταγματικής απόψεως, λόγο, η κατάρτιση του δασολογίου.

Κατά τη γνώμη του Προέδρου του Τμήματος, Αντιπροέδρου Α. Ράντου, ο οποίος μειοψήφησε, η επίδικη ρύθμιση των παρ. 5 και 13 του άρθρου 47 του ν. 998/1979 αφορά δάση και δασικές εκτάσεις που έχουν παρανόμως αποψιλωθεί προ μακρού χρόνου (προ του 1975) και έκτοτε καλλιεργούνται διαρκώς, με αποτέλεσμα να μην παρίσταται αδικαιολόγητη, κατά τον ασκούμενο, εν προκειμένω από τον ακυρώτικό δικαστή οριακό έλεγχο συνταγματικότητας, η εκτίμηση του νομοθέτη ότι, για λόγους δημοσίου συμφέροντος, δεν ενδείκνυται η αναδάσωση των εκτάσεων, αλλά η διατήρηση των γεωργικών καλλιεργειών που ασκούνται στη συγκεκριμένη θέση επί σχεδόν 40 έτη και η, κατόπιν εξαγοράς, μεταβίβαση της κυριότητας στους κατόχους τους υπό διαλυτική αίρεση ή, κατ' επιλογήν τους, η έγκριση (αναδρομικώς) επέμβασης και αλλαγής χρήσης. Τούτο ενόψει και του ότι μόνη η αγροτική εκμετάλλευση εξαγγέλλεται ρητώς, στο άρθρο 24 παρ. 1 του Σ., ως τομέας σημαντικός για την εθνική οικονομία και, κατά συνέπεια, ως κατ' εξοχήν λόγος υπέρτερου δημοσίου συμφέροντος που δικαιολογεί την αλλαγή χρήσης δασικών εκτάσεων. Ο σκοπός δε αυτός, της διατήρησης των υφισταμένων από μακρού γεωργικών εκμεταλλεύσεων, εξυπηρετείται λυσιτελώς με την επιβολή υποχρέωσης συνέχισης της καλλιέργειας στο διηνεκές, επί ποινή, αφενός, ανάκλησης ("αυτοδίκαιης ακύρωσης") της παραχώρησης και του χορηγηθέντος τίτλου κυριότητας και, αφετέρου, υπαγωγής της έκτασης στις διατάξεις της δασικής νομοθεσίας, ενώ, παραλλήλως, λαμβάνεται μέριμνα για την εξαίρεση από τη δυνατότητα εξαγοράς των εκτάσεων που εμπίπτουν σε περιοχές ειδικής προστασίας του άρθρου 19 του ν. 1650/1986 (περιοχές απόλυτης προστασίας ή προστασίας της φύσης, φυσικά, εθνικά ή περιφερειακά πάρκα, ΕΖΔ, ΖΕΠ, ΚΑΔ, εκτός αν η αγροτική χρήση προβλέπεται από το ειδικό καθεστώς τους) και για τη διατήρηση του περιβαλλοντικού - δασικού ισοζυγίου, κατά τρόπον ώστε η παραχωρούμενη, εν τοις πράγμασι μη δασική, έκταση να αναπληρώνεται από άλλη που αναδασώνεται ή δασώνεται. Θα εμφανιζόταν δε ως αδικαιολογήτως αντιφατικός ο συνταγματικός νομοθέτης αν εθεωρείτο ότι επιτρέπει μεν την εφεξής δημιουργία νέων πραγματικών καταστάσεων εις βάρος του δασικού πλούτου, επιτρέποντας σήμερα τις εκχερσώσεις για αγροτική εκμετάλλευση, απαγορεύει, όμως, την νομιμοποίηση, με πολλαπλό αντάλλαγμα, εκχερσώσεων που έχουν γίνει πριν από σαράντα χρόνια, για σταθερή αγροτική εκμετάλλευση, που συνεχίζεται αδιαλείπτως. Στην τελευταία αυτή περίπτωση, άλλωστε, δεν μπορεί πλέον να γίνεται λόγος για προστατευτέο οικοσύστημα, αφού αυτό έχει προ πολλού απολέσει την ιδιότητα αυτή, χωρίς δυνατότητα ανάταξης. Συνιστά δε, πάντως, λόγο εξαιρετικού δημοσίου συμφέροντος,

ανάλογο με τις λοιπές νομοθετικά ή νομολογιακά γενόμενες δεκτές εξαιρέσεις από τη διατύπωση της ρύθμισης του άρθρου 117 παρ. 3 του Συντάγματος, η, υπό τις ανωτέρω προϋποθέσεις και συνθήκες, άδεια προς συνέχιση γεωργικής εκμεταλλεύσεως. Εξάλλου, η ταχεία κατάρτιση και ολοκλήρωση του δασολογίου, που συνιστά λόγο υπερτέρου δημοσίου συμφέροντος, όχι μόνο δεν διευκολύνεται με την υιοθέτηση της αντίθετης γνώμης, αλλά καθυστερεί και παρακωλύεται περαιτέρω από την ανάγκη περιπτωσιολογικής εξέτασης πλήθους διοικητικών και άλλων πράξεων, που προδήλως θα έχουν εκδοθεί κατά την διαρρεύσασα τεσσαρακονταετία. Κατά τη γνώμη, συνεπώς, αυτή, οι ως άνω ρυθμίσεις των παρ. 5 επ. και 13 του άρθρου 47 του ν. 998/1979 κρίνονται συνταγματικώς ανεκτές.

Το τμήμα άγεται στην κρίση ότι οι διατάξεις του άρθρου 47 παρ. 5 επ. του ν. 998/1979, κατά το μέρος που αναφέρονται σε εκχερσώσεις που έγιναν αυθαιρέτως, και του άρθρου 47 Β του ίδιου νόμου αντίκεινται στο Σύνταγμα και δεν μπορούν να παράσχουν νόμιμο έρεισμα στην προσβαλλόμενη πράξη, η οποία και θα έπρεπε να ακυρωθεί, ως καθορίζουσα "τον τρόπο και τη διαδικασία" της μεταβίβασης κυριότητας ή χρήσης και χορήγησης άδειας επέμβασης, κατ' εφαρμογή των διατάξεων αυτών. Το ζήτημα της αντισυνταγματικότητας των προαναφερθεισών διατάξεων πρέπει να παραπεμφθεί στην Ολομέλεια του Συμβουλίου της Επικρατείας.

Πρόεδρος: Αθ. Ράντος

Εισηγητής: Μ. Σωτηροπούλου

Το πλήρες κείμενο της απόφασης θα αναρτηθεί αμέσως μετά την καθαρογραφή του από το Δικαστήριο.

*Συναφείς οι αποφάσεις ΣτΕ 644-646/2019